

Bilag 10.

DANSK PSYKIATRISK SELSKAB

København K., den 15. november 1973.

Det offentliggjorte forslag til lov om social bistand har været diskuteret meget i psykiaterkredse, og som formand for Dansk Psykiatrisk Selskabs bestyrelse kan jeg oplyse, at lovforslagets § 17 med dens bestemmelse om, at den sagsbehandlende myndighed om fornødent kan rekvirere hospitalsjournaler, har vakt stærk bekymring.

Selskabets bestyrelse henstiller indtrængende til folketingsudvalget at overveje en ændring af denne paragrafs ordlyd, således at muligheden for rutinemæssig rekvirering af hospitalsjournaler falder helt bort, evt. ved at ændre teksten til „lægeerklæringer eller andre relevante lægelige oplysninger“.

Årsagerne hertil er følgende: Som det sikkert er udvalget bekendt, udgør hospitalsjournaler en samling arbejdsnotater til støtte for hukommelsen såvel i patientbehandlingssituationen som i undervisningssituationen vedrørende medicinske studenter og yngre hospitalslæger. Adskillige journalnotater er udarbejdet af ganske unge læger uden specialuddannelse, og disse notater har ofte en ganske foreløbig karakter som led i en diskussion.

Tænker man sig nu, at en klient henvender sig til socialforvaltningen i en primærkommune i en eller anden social nødsituation, kan han eller hun fremtidigt risikere, at sagsbehandleren — „for at være på den sikre side“ — rekvirerer hospitalsjournalen for en psykiatrisk indlæggelse, der måske har fundet sted flere år tidligere og under helt andre omstændigheder, som intet har med den aktuelle situation at gøre. En sådan journal kan være righoldig på meget personlige oplysninger om meget personlige forhold, herunder også forhold vedrørende

socialforvaltningen ganske uvedkommende personer.

Under de mange drøftelser, der i forskellige faglige kredse har fundet sted vedrørende bistandsloven, er det ofte blevet påpeget, at det kunne tage mange år, før der var et tilstrækkeligt veluddannet socialforvaltningspersonale alle steder i landet. Det er et kendt fænomen, at jo mindre uddannet og jo mindre erfaren en person er, desto oftere vil han søge at sikre sig så mange oplysninger som muligt, før han tager stilling til en sag. Disse muligheder for irrelevant blotlægning af psykiatriske hospitalsjournalers indhold vil alvorligt influere på arbejdsgangen og kvaliteten af det psykiatriske hospitalsarbejde. Patienterne vil være ængstelige for at oplyse forhold, der ellers ville være meget relevante i en akut psykiatrisk situation, og lægerne vil indskrænke journalnotaterne til et muligvis intetsigende minimum. Dette vil ydermere afsvække muligheden for nogen tid efter en indlæggelse at skrive en relevant erklæring om patienten på basis af hospitalsjournalen.

Man har jo hidtil i det sociale arbejde kunnet klare sig uden adgangen til at læse hospitalsjournaler, og retsvæsenet har også kunnet klare sig uden en sådan adgang. Sagen er den, at hospitalslægerne meget gerne vil stille fornødne og relevante oplysninger til rådighed, når patienterne er i bekneb. Det skal yderligere understreges, at psykiaternes holdning til spørgsmålet om udlevering af hospitalsjournaler i henhold til § 17 i lovforslaget må betragtes skarpt adskilt fra spørgsmålet om partsøffentlighed. Dette sidste forhold indebærer jo, at en patient får anledning til at se sin egen hospi-